

‘Knap hoor dat je dat doet...’

Even terug in Buitenpost. Heel wat anders dan het dagelijkse leven in Bolivia, waar ik, Trinke Miedema, sinds half 2011 woon en werk.

BUITENPOST

Lekker even vier en een halve week bijkletsen met familie en vrienden, veel drop, boterkoek, spruitjes, boerenkool en andere wintergroente eten. Dat hebben we daar allemaal niet, hoewel mijn moeder gelukkig regelmatig een pakketje opstuurt met salmiakballen en hagelslag. Ik woon bij een Boliviaans gezin in huis, Evelin en Cesar

en hun 3 kinderen. Samen hebben we ‘Por todo el mundo’ opgezet, wat ‘voor of door de hele wereld’ of ‘voor iedereen’ betekent. De eerste jaren hebben we vooral veel gebouwd, maar ondertussen is het huis/zorgboerderij waar we wonen en werken zo goed als klaar. Dus kom ik niet alleen om vakantie te vieren en wat kilo’s aan te komen. Er is ook werk aan de winkel,

presentaties geven, fondsen werven en broodjes knakworst verkopen, zodat we het komende jaar weer doorkomen. Wanneer ik vertel wat ik allemaal doe in Bolivia, vinden veel mensen dat maar wat interessant, alsof ze in Nederland maar weinig beleven. Voor mij is het al heel gewoon om in een rammellende auto (uit 1989), modderige bergpadjes te berijden om

een aantal kinderen en jongvolwassenen met een verstandelijke beperking uit het dorp op te halen, die bij ons op de zorgboerderij begeleid werken of opgevangen worden. En dan weer terug naar het dorp, want daar geef ik een aantal dagdelen per week speciaal onderwijs aan kinderen met een leerachterstand of leerprobleem, die niet goed mee kunnen komen op school.

Dat is redelijk waar ik voor gestudeerd heb, behalve het taxichauffeur gedeelte dan. Ik ben orthopedagoog, met een hart voor mensen met een verstandelijke beperking in Bolivia, het armste land van Zuid Amerika.

Voordat ik ’s ochtends naar het dorp rijd, krijgen eerst de kippen eten en wordt de papegaai met zijn halve maïskolf naar zijn boom gebracht. Daarna melk ik met Evelin, onze koe Tuna. Wij zitten hierbij allebei aan een kant en dan melken we elk met twee handen tegelijk, in de pan, die op een krukje netjes onder de koe staat. Onze burens, ‘echte’ melkboeren, kijken ons met verbazing aan, want zo doen zij dat niet. Maar het werkt wel. Ik wil trouwens ook niet om 4 uur opstaan, zoals zij. Onze koe is gelukkig heel flexibel en slaapt best uit tot half 7. Genoeglijk eet ze dan groene bananen, want rijpe gele lust ze niet. Nou ja, wel als de kinderen die dan op willen



Trinke Miedema, samen met het Boliviaanse gezin Evelin en Cesar en hun 3 kinderen.



eten, maar niet als die door haar voer gaan. Van de melk maken we zelf yoghurt en ijsjes voor de verkoop. We hebben heel wat vaste klanten in het dorp.

We zijn naast idealisten, taxichauffeur en begeleiders, ook projectontwikkelaars, boekhouders, bouwvakkers en dan ook gewoon nog moeder, vader en tante. Dat is wel een drukke baan, maar wel de beste die ik me momenteel voor kan stellen. Dan zeggen de mensen tegen me, wanneer ik het er zo over heb: 'Het is wel knap hoor dat je dat doet'. Maar het voelt niet zo buitengewoon, want het moet toch gebeuren en het is een uitdaging om het allemaal voor elkaar te krijgen. Wij vinden steun in

ons geloof in God, maar ook in alle mensen die rondom ons, zowel in Bolivia als in Nederland, staan. Op die manier kunnen wij ook komend jaar weer verder met dat wat we begonnen zijn, zodat het in de toekomst steeds zelfstandiger zal functioneren en kan blijven bestaan.

Ondertussen gaan we langzaam verder, elk jaar weer meer mensen die we kunnen helpen, zwemmend tegen de stroom in, want dit is allemaal niet gewoon in Bolivia. Wilt u meer weten van ons werk of op de hoogte blijven, dan kunt u kijken op de website www.portodoelmundo.com.

Trinke Miedema